

נהרות

אורות של אמונה לדרך החיים

החזרת

מלוקט מדברות
קדשו ותורתו של
האדמו"ר רבי דוד חי
אביחצירא שליט"א

גיליון טו
פרשת פינחס תשפ"ו

נהירי

פניני דעת לנתיבות חיי היום

ניצוץ של מסירות נפש - כוחו של פינחס המאיר בכל אחד מאיתנו

הגבורה שבשגרה

בתוך מרוצת החיים והשגרה השוחקת, אנו מוצאים את עצמנו לא פעם מתמודדים מול פיתויים, חולשות, או סתם עייפות רוחנית. לעיתים נדמה לנו שמסירות נפש היא מושג השייך לגדולי עולם בדורות עברו, ואין לנו את הכוח הפנימי לקום ולעשות מעשה של גבורה למען כבוד השם. אך השבת הזו, שבת פרשת פינחס, נושאת עמה בשורה אדירה ומעניקה לכל אחד מאיתנו כוחות מחודשים היישר מנשמתו של פינחס בן אלעזר, כדי שנשכל להתגבר ולהאיר את חינו באש של קדושה.

להכניס את הלהט לתוך הלבבות

על הפסוק בקנאו את קנאתי בתוכם (במדבר כ"א), מובא יסוד נפלא. **בשבת זו שבה אנו קוראים את פרשת פינחס, משפיע השם יתברך לכל יחיד ויחיד מכוונתיו הנפלאים של פינחס, שהוא כוח מסירות הנפש.** בשם צדיקים ע"ה נאמר, ומעין זה מובא גם בספר **שפת אמת** (שנת תרמ"ב ד"ה על), שמכיוון שפינחס פעל דברים נשגבים על ידי קנאתו ונתעלה מדרך הטבע למען הצלת בני ישראל, הרי שבמעשיו לא התעלה רק הוא עצמו, אלא פעל להכניס קנאת ה' צבאות בכל איש ואיש מישראל. ועל כך בדיוק נאמר בקנאו את קנאתי בתוכם, שעל ידי קנאתו התעוררה קנאה טהורה ורוח של תשובה בלבבות כל בני ישראל.

הקריאה מעוררת את כוח הזימן

מתוך כך, גם כאשר התברך פינחס על מעשהו, זכה בברכה לדורותיו כנאמר וְהָיְתָה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אֶחָדָּיִם, ולא עוד אלא שזכה בכך בשביל כל ישראל, שכן זכה לכהונה, ועבודת הכהן היא לעורר במעשיו את כל בני ישראל, והוא משמש כשליח ציבור, שלוחא דמטרונתא לקרב את קורבנם ואת עבודתם להשם יתברך (כפי שמבאר הוזה"ק רע"מ פרשת ויקרא דף ב).

כוח עצום זה מתעורר בכל שנה ושנה, כידוע מהספרים הקדושים שהקריאה מעוררת את הזמן, ובעת קריאת הפרשה מאיר אותו אור פנימי כפי שהאיר בזמן עצמו הנתב בתורה. כשם שבדורו של פינחס התעוררה רוח גדולה, כך גם עתה מתעורר הכוח לנפשות ישראל, לעורר בליבם קנאת ה' צבאות ומסירות נפש למען שמו יתברך.

הוראה למעשה:

שבת פרשת פינחס היא הזדמנות פז לשאוב כוחות של אש קודש. כאשר אנו שומעים את קריאת התורה בשבת זו, עלינו לבחון בליבנו לקבל ניצוץ מאותה מסירות נפש של פינחס. ניקח על עצמנו התגברות אחת קטנה, מעשה אחד שדורש מאיתנו לוותר על שלווה חיינו למען קיום מצווה, לימוד תורה או עזרה ליהודי אחר, ומתוך כך נוכח שהתלהבות הקדושה תאיר את דרכנו ויתתן לנו כוח לכל השנה כולה.

בצל האמונה

פרקי חיזוק לחיים של רוגע ושלווה

חותמו של חסד - העמוד המקיים את עולמנו והסוד הרוחני של הנתינה לזולת

הגאולה יהיו ישראל מצוינים בעיקר במידתו של אברהם שהיא מידת גמילות חסדים. ואין זו עבודה קטנה כלל, אלא עבודה נשגבה שבאמצעותה זוכים למעלות עליונות. כפי שנאמר (תהלים י"ט) **אֲנִי בְצַדִּיק אֶחָדָּה פָּנִי, שְׁעִשִּׂית הַחֶסֶד וְהַצְדָּקָה מַעֲנִיקָה לְאָדָם אֶת הַחַיִּת לַחַיִּת בְּעוֹנֵם זֶה הַשְּׂכִינָה.**

מהפכת החסד הרוחני וחלוקת המהויות

עמוד גמילות חסדים קיבל משמעות עמוקה עוד יותר עם הופעת אור החסידות, אשר גילתה כי גמילות חסדים אינה מצטמצמת רק להושת עזרה גשמית, אלא כוללת בתוכה חובה עצומה לעזור לאחר גם ברוחניות ובמילוי דשמיא. יסוד זה הבהיר הר"ק בעל **דברי חיים מצאנז** ע"ה (מובא בשמו בספר קדושת ציון מבאבוב, חלק המכתבים), אשר ביאר כי שלוש התקופות של ימי העולם נחלקו בדיוק לפי מהות קיומם של שלושת העמודים. במתן תורה הייתה התחלת עמוד התורה, ובימי בית המקדש עמד העולם על עמוד העבודה.

את העמוד השלישי, כך לימד הדברי חיים, הצב **הבעל שם טוב** ז"ע, אשר העמיד את הדורות הבאים לדורות עולם על עמוד גמילות חסדים. לזכות את חברו בפנש ובגוף. מתוך כך, הדרך שסלל מלמדת כי תפקידו העיקרי של יהודי בדורות השפלים הוא לסייע לזולתו הן בענייני העולם הזה והן בענייני עבודת השם, להביט על השני, לראות את חסרונו הרוחני, ולעמוד כדי להאיר לו את הדרך.

הצדקה הגדולה ביותר - סיוע לעני בדעת

העזרה הרוחנית הזו עולה בחשיבותה על החסד הגשמי. הר"ק בעל **בני יששכר** ז"ע (חודש אדר מאמר ב דרוש א) קובע כי המלמד דעת לעני בדעת היא הצדקה הגדולה שבכל הצדקות. דברים דומים שמעו גם הר"ק בעל דברי חיים מצאנז ע"ה, שאמר כי כשם שדבר פשוט שאם הוא אדם עני בושמיות חובה על כל אדם לסייע לו ולטרוח עמו כדי להעמידו על רגליו, בוודאי ובוודאי שאם מוצאים אדם מישראל שהוא עני בדעת ורחוק מתורה, מחויבים הכל לטרוח בכל מיני השתדלויות כדי לגמול עמו חסד רוחני ולהשיבו אל המוטב.

מסיבה זו, אל ימנע אדם את עצמו מללמד את חברו תורה. בספר **מדרש שמואל** פירש את דברי המשנה באבות (פרק ב משנה ט) אל תחזיק טובה לעצמך לפי כך נוצרת, שהמילה טובה רומזת לתורה. אם זכה אדם ולמד תורה, אל יחזיק בה לעצמו בלבד, אלא חובתו העליונה ללמדה לאחרים, שכן לכך נוצר, להרביץ תורה לרבים ולדאוג שיפוצו מעניינותו חוצה.

ביטול לחם הבושה והשותפות בתכלית הבריאה

העזרה הרוחנית הזו נוגעת בשורש ירידת הנשמה לעולם הזה. רצונו של השם יתברך הוא להטיב לברייתו הטבה שלמה, ומשום כך רצה שלא יהיו נהנים ממתנת חיים, שבת האוכל ממתנת חיים מתבייש להביט בפני מפרסו, וזוהי בחינת הנמא דכיסופא, לחם הבושה. הנשמה בעולם העליון הייתה

המשך בעמוד הבא

ירידת הדורות וסוד קיומנו

בתוך שטף החיים וטרדות הימיום, הלב עלול לעיתים ליפול לחלישות הדעת. כשאנו מביטים לאחור אל דורות עברו, אל ימי התפארת של בית המקדש ואל ענקי הרוח שעמלו בתורה יומם ולילה, אנו שואלים את עצמנו מה כבר הערך של המעשים הפשוטים שלנו. בתוך ההסתרה של דורנו, על איזה עמוד איתנו נוכל בכלל להישען?

אך כאן מאירים לנו גדולי הדורות סוד נפלא ומשמח. לדור שלנו הועיד הבורא תפקיד מיוחד בינו. עבודת השם כיום אינה מסתכמת רק בהתעלות אישית בתוך דלתיים סגורות, אלא העיקר הוא לצאת החוצה אל הולדת ברנע שיהודי מתאזר במידת החסד, מושיט יד חמה לאחיו, מאיר לו פנים ומשפיע עליו אמונה ודעת, הוא בעצם מציב את עמוד התווך שמחזיק את העולם כולו, ובמעשיו אלו הוא סולל את הדרך הישירה לקראת הגאולה השלמה.

עמודי התווך המשתנים לאורך הדורות

מרגא החתם סופר ע"ה (תורת משה דרוש ביום ל"ב בעומר) מלמד כי מיום שנחרב בית מקדשנו אין בנמצא שלושה עמודים יחד בעולם, שכן עמוד העבודה אינו שייך בזמן הזה בפועל. ההשלמה של עמוד העבודה נעשית כיום על ידי עמוד התורה, שכן כל העוסק בתורת הקרבנות כאילו הקריבם. ולעתיד לבוא, בעולם התיקון, תחזור העבודה לציון ברחמים ותתקיים בפועל, אך מנגד לא יהיה עוד צורך בגמילות חסדים מעשית, שכן כולם ידעו את השם ולא יסורוך איש לרעהו. כדי שיעמוד בכל זאת עמוד החסד לעתיד לבוא, ילמדו את תורת החסד והלימוד ייחשב כמעשה.

אולם בזמן הזה נחסר מאיתנו עמוד העבודה, וגם עמוד התורה אינו בשלמותו כבעבר. **מכאן לומד החתם סופר שיעיקר קיום העולם בדורות הללו נשען על כוחו של עמוד גמילות חסדים.** זהו הרמז בדברי חז"ל שנאמר לאברהם אבינו כך חותמים, שבמידתו של אברהם שהיא חסד יהיה עיקר הקיום וההגנה בחתימת הדורות.

חותמו של אברהם אבינו בעקבתא דמשיחא

בדרך זו דקדק רבנו **החפץ חיים** ע"ה בדברי רש"י על הפסוק (בראשית י"ב) **וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדַּלְךָ שְׂמֶךָ וְהָיְתָה בְּרַכָּה מִפְרֵשׁ רִש"י** כי הברכות הללו מכוונות נגד אברהם, יצחק ויעקב, ומתוך כך יכול היה אדם לחשוב שיהיו חותמים את הברכה בשמות כולם, בא הפסוק ומלמד והיה ברכה, כך חותמים ולא בהם. מקשה החפץ חיים, וכי מה אבדת לו לאברהם שיחתמו בכל בניו, והלא חז"ל אומרים (שחרד"ק ק"ה ע"ב) שבכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו, ומדוע נקבע שכן חותמים ולא בהם.

מתוך החפץ חיים על פי דברי המשנה באבות שהעולם עומד על התורה, העבודה וגמילות חסדים, המרוכזים בשלושת האבות. כוונת רש"י היא שבעת חתימת הגלות וקץ

ויתור על חיי נצח – התוכחה ואהבת ישראל של הרה"ק ממעוז ב'בוז'

אהבה שדורשת מסירות נפש

פעמים רבות אנו מתבוננים על אדם קרוב או על יהודי אחר שטועה בדרך, והלב נחמץ. הרצון לעזור לו ולהציל אותו מהרס רוחני מפעם בקרבנו. אך לעיתים, ההצלה הזו דורשת מאיתנו לוותר על מנותח הנפש וההרגל ולפעול בדרכים שדורשות מסירות נפש של ממש ואפילו תשלום מחיר אישי כבד. צדיקי הדורות לימדונו שאהבת ישראל אמיתית אינה מתבטאת רק בחיוך והארת פנים, אלא לעיתים היא מתלבשת במידת הדין של תוכחה נוקבת. מתוך מטרה טהורה אחת ויחידה להציל את הנפש מן השואל. מעשה פלא מגדולי החסידות מדיגים עד היכן מגעת אהבה זו.

הביזיון כגלגל הצלה

מסופר מעשה מופלא על הרה"ק רבי ברוך ממעוז ב'בוז' ע"ה. פעם אחת ראה הרה"ק אדם מסוים ששנה במעושי והיה זקוק להצלה רוחנית הדחופה. ימי עמוד בסוד קדושים, אך הרבי הרגיש ברחק קודשו כי הדרך היחידה שתוכל לזעזע את אותו אדם ולעקור אותו ממצב הירידה שבו היה שרוי שאלה שיען. היא דווקא על ידי ביזיון. מתוך מטרה טהורה זו, קם הרבי ונער באותו אדם תוכחה קשה לעיני ציבור כולו והלבין את פניו.

הפיוס המפתיע

חלפו מספר ימים, ולהפתעתו העצומה של אותו אדם, הופיע הרה"ק בביתו ובפיו בקשת סליחה ומחילה על אותו הלבנת פנים ברבים. למוח תמיהתו העצומה של האיש על השינוי הקיצוני, פתח הרבי והסביר את מניעיו הכמוסים. הוא אמר לו כי יודע היטב מה

שפסק התנא במשנה (אבות פרק ג' משנה יא) כי המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא. אולם, המשיך הרבי ואמר, כשראיתי את מצבך אמרתי לעצמי שכדי להציל נשמה של יהודי כדאי ושווה לי לאבד את חלקי שלי בעולם הבא, ובלבד שתציל נפש. משום כך מסרתי את נפשי וגערתי בך לעיני הכל.

תוכחה שלא פעלה את פעולתה

המשיך הרה"ק ואמר בכאב, אך כעת, לאחר שעברו כמה ימים ואני רואה שעדיין לא שינית את דרכך ולא תיקנת את מעשיך, אני מבין שתוכחתי לא נכנסה באוזניך ולא חדרה ללבך כלל. כן, יוצא שכל אותה גערה פומבית לא השיגה את מטרתה ולא הביאה לך את הטובה שיהילתי לה. ומאחר שהטובה לא יצאה אל הפועל, הרי שנשארה כאן רק הלבנת פנים לשוא שאין בה שום תועלת, ועל כן מחויב אני לפייס אותך ולבקש את סליחתך מעומק הלב.

נקודה לחיים:

סיפור מופלא זה מציב בפנינו מראה ויודת בכל הנוגע ליחסינו עם הווילת שלנו להוכיח אחרים. כשאנו באים להעיר לחבר או אפילו לבני ביתנו, עלינו לבחון את עצמנו היטב. תוכחה אמיתית צריכה לבוא אך ורק מתוך אהבה טהורה ורצון אמיתי להיטיב, ללא שום נעינה אישית, נאוה או רצון לפרוק תסכול וכעס. ועוד לומדים אנו, שאם התברר לנו שהתוכחה שלנו לא הועילה אלא רק פגעה, אל לנו להתבצר בצדקתנו. עלינו לאזור אותנו לבקש סליחה ממי שפגענו בו, ולהפס דרכים אחרות. מלאות אור ונעים, כדי לקרב ולהאיר את דרכו.

בצל האמונה

המשך מעמוד קודם

דבר, הוא נענה תחילה מן השמיים. ובעמוד גמילות החסדים, הנותן צדקה ועושה חסד מעויל ביותר עבור עצמו. כפי שאמרנו חז"ל (רות ו', ט) ויתר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית.

יסוד זה נלמד מדברי רות לנעמי (רות ב', ט) שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעני, ולא אמרה אשר עשה עמי, אלא אשר עשיתי עמו. ללמדנו שהרבה פעולות טובות פעל בעונו בעבור עצמו בשעה שהאביל אותה פרוטה אחת קטנה. שלושת הדברים הללו מכוונים בדיוק כנגד שלושת העמודים, תורה, עבודה וגמילות חסדים. ומראים כי הנתנה לזולת היא הדרך העוצמתית ביותר לבנות את קומתנו שלנו ולהתעלות.

הבנה זו קוראת את לשונת את המבט על הסודים איתנו. אל לנו לצמצם את מושג החסד רק לקופת הצדקה הגשמית, אלא עלינו לחפש את העניים בדעת שנמצאים בסביבתנו הקרובה, הזקוקים למילה חמה של אמונה, לחברותא צרה, או להסבר מאיר פנים על נושם התורה. כשאנו משקיעים מזמנו ומחכמתנו כדי לקרב יהודי אחר, איננו עושים לו טובה, אלא אנו זוכים לקחת חלק בעמוד המרכזי המקיים את העולם בדרונו, הופכים שותפים בתכלית הבריאה ומצילים את חברנו מלחם הבושה. נזכר תמיד כי ההשקעה שלנו בזולת חוזרת אלינו ככפל כפלים, ומחכימה, מברכת ומרוממת אותנו ברוח ובגשם. לקראת חתימת הגאולה השלמה במהרה בימינו.

חשה בושה אילו קיבלה את השכר כמתנת חיים ללא עמל מצידה. לכן נשתלחה הנשמה אל העולם הזה, כדי להרבות בעמלם טובים ולעמול בתורה, שעל ידיהם תזכה לגמול הרוחני בכוח מעשה ולא בחסד חיים.

אמנם השכר העתידי לבוא הוא לאין ערוך ביחס למעשים הפשוטים של האדם, וכפי שנאמר (תהלים ס"ג יג) וְלֹא־הָיָה כִּי אֶתֶּר תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ, שאפילו כשהשם משלם לאיש שכר מעשיו יש בכך משום חסד מפני שהשכר מרובה אלפי מונים מהמעשה, מכל מקום טובה היא לאדם שיהיה שכרו תמורת מעשיו כדי שלא יבוש. כאשר יהודי מסייע לחברו, מלמד אותו תורה ומקרב אותו לעבודת השם, הוא עוזר לו להשיג מצוות ומעשים טובים בזכות עצמו, ובכך הוא מציל את כביכול בקיום תכלית הבריאה.

הנותן הוא המקבל – שלושת

עמודי הנתנה לעצמנו

האמת הרוחנית מלמדת כי הנותן מחסיר מעצמו רק למראית עין, אך באמת הוא המקבל הגדול ביותר. בשם הרה"ק בעל קדושת ציון מבאבוב ז"ע מובא כי בשלושה דברים מצני שמי שנותן לאחרים הוא המקבל בעצמו. בעמוד התורה, המלמד תורה לתלמידים הוא בעצמו מחכים יותר מכולם, כדברי חז"ל (תענית ז', א) ומתלמידי יותר מכולם. בעמוד העבודה והתפילה, המבקש ומתפלל על חברו והוא צריך לאותו

אור בתוך המצרים – ההכנה לימי הרחמים מתוך שבתות הקיץ

ימי חודש תמוז ואב, הידועים כימי בין המצרים, נתפסים אצלנו בדרך כלל כימים של עצבות, צער ומיעוט שמחה. תחושת האבלות על חורבן בית מקדשנו עוטפת את השגרה ומורגשת בכל פינה. אולם תורת החסידות מבקשת להאיר את הימים הללו באור יקרות, ומגלה לנו כי דווקא בתוך ההסתרה והצמצום חבויים כוחות עצומים של תיקון. ימים אלו אינם רק זמן של אבל על חורבן העבר, אלא הם מהווים מסלול הכנה ישיר, מדויק ופלאי לקראת ימי הרחמים והסליחות של חודש תשרי, כאשר כל שבת של הקיץ וכל קריאה בתורה מעניקות לנו כלים רוחניים לגאולה הפרטית והכללית.

עשר השבתות כנגד עשר הספירות

הרה"ק בעל פרי צדיק ע"ה (במאמרו לפרשת פינחס אות ז) מגלה בפנינו את מהלכם הרוחני של ימי הקיץ ומבאר כי מעתה ועד לראש השנה נותרו עשר שבתות. השבתות הללו מתחלקות לשלוש שבתות של הפטרות תלתא דפרוענותא ולאחר מכן שבע שבתות של שבע דנחמתא (ממבאר בשולחן ערוך אורח חיים סימן רכ"ח סעיף ח). עשר שבתות אלו אינן רצף מקורי של זמן, אלא הן כולן ימי הבנה מדויקים לקראת ראש השנה המכוונים כנגד עשר הספירות. כאשר האדם מנצל שבתות אלו כדי לברר את עצמו ולתקן את כל עשר המידות שבו על ידי חזרה בתשובה, הוא סולל את הדרך לבוא אל הגאולה, שהרי לדעת רבי אליעזר (ראש השנה י"א ב), בתשרי עתידין בני ישראל להיגאל.

קדושת השבת כמסייעת לתיקון המידות

הסיבה שעיקר תיקון המידות וההכנה נעשה דווקא ביום השבת נובעת ממהותו הפנימית של היום. הפרי צדיק ממשיך ומבאר כי בשבת כל ישראל מקיירין את ענייני העולם הזה, שכן שבת היא יומא דנשמתין ולאוי יומא דגופא (ממבאר בוורח הקדוש פרשת ויקהל דף ר"ה ע"א). ביום זה משליך האדם את כל מעשיו ודיוקו כדיוקו במכילתא (תורה מסכתא דברכות ז) על הפסוק וְשִׁיתָ כָּל מְלַאכְתְּךָ, שבוים השבת יהיה בעיניך כאילו כל מלאכתך כבר עשויה ומושלמת. זהו מצב של לקחת אחריות במדבר (ירמיהו ג' ב), מצב שבו האדם אינו מביט ואינו חושב בעסקיו הגשמיים אלא משליך את ידו על הסם לבדו.

מכיוון ששבת היא יום השייך למחשבה הטהורה, יכול כל אדם ליכנס בה להיות קשור בשורש ראשית המחשבה, וממילא קל לו הרבה יותר לברר ולזכך את כל מידותיו מתחילה ועד סוף. ולכן, למרות שבימים אלו נוהגים דיני אבלות ובפרט בחודש אב, בתוך תוכנם של החסידים מתרחש הבידור בעומק מידותיהן של ישראל. עתה הוא הזמן המוכשר ביותר לתקן את הנפש והמידות ולכונן לגאולה.

פרשת פינחס בונה את הכלים להגים

אל ההכנה של ימי השבתות מצטרף כוח עצום נוסף שמתעורר דווקא בקריאת התורה של פרשת פינחס. בספר מאור ושמש (בפרשתנו ד"ה ובחודש השביעי) מביא בשם צדיקי הדורות רבותינו ז"ל, כי עשרים ואחד הימים שבין המצרים, החלים משבעה עשר בתמוז ועד חשונה באב, מכוונים כנגד עשרים ואחד המצרים שבין ראש השנה ועד הושענא רבה. ההבדל ביניהם הוא שבימי בין המצרים האורות נמצאים בהגלים והסתרה, ואילו מראש השנה ועד הושענא רבה הם מאירים באתגליה ובהתגלות גדולה.

זהו הסיבה הפנימית לכך שתמיד קוראים או בספר התורה בתוך ימי בין המצרים את פרשת פינחס, שבה מוזכרים בפירוט כל קורבנות המועדים של פסח, שבועות, ראש השנה וסוכות. על ידי האותיות של פרשיות הקורבנות שקוראים בימים אלו, נעשה כלי רוחני המסוגל למשוך אחר כך במועדים עצמם את האורות לתוך הכלים ההם (כפי שידוע לנבונים מדברי עין חיים שער ט' פרק ו). הקריאה בתורה מעוררת את כוח הזמן, ומאירה עליו את כוח הימים הטובים לעזור ולסייע בידיו עוד בטרם בואם.

אורות המועדים מעלים את ימי המצרים

קשר מופלא זה פועל בשני הכיוונים כדי להאיר את ימינו אלו. הרה"ק בעל אמרי נועם ע"ה (בספרו לפרשת שלח אות ג) מלמדנו כי כמו שאמרנו חז"ל שבעטיו של חטא המרגלים שהליכתם הייתה בחודשי תמוז ואב נגרמה בכייה לדורות רחמנא ליצלן, וזהו הבכיה השוררת בעשרים ואחד ימי בין המצרים, הרי שכנגד זה העניק לנו הבורא את חודשי ניסן ותשרי כדי להעלות ולתקן את אותם ימים. מראש חודש ניסן ועד לאחר חג הפסח ישנם עשרים ואחד ימים של הארה, וכן מחודש תשרי לראש השנה ועד שמיני עצרת ישנם עשרים ואחד ימים. הרי לנו קשר פנימי ומיוחד בין המועדים בימים אלו, שבהם ימי בין המצרים מקבלים את כוחם מתוך המועדים עצמם כדי להתעלות כמותם.

התגברות בתורה ובתפילה המקרבת את הגאולה

מתוך התעוררות כוח קורבנות המועדים בפרשת פינחס, מוטלת עלינו החובה להתחזק ביתר שאת בעמודי התורה והתפילה שהם באים במקום הקרבות. ה"מאור ושמש" (ד"ה עוד בפסוקים) ממשיך ומבאר כי עתה בעונותינו הרבים שבוטל קורבן התמיד ואין לנו לא מוצב ולא קורבן ואין לנו שיוור אלא התורה והזאת, הבטיח לנו הקדוש ברוך הוא שכאשר נעסוק בפרשת הקורבנות יעלה עלינו הכתוב כאילו הקרבנו, על דרך שנאמר (הושע י"ד) וְנִשְׁלַמְהוּ פְּרִים שְׁפִתָּינוּ.

כמו כן תיקנו חז"ל את התפילות במקום קורבנות התמיד. לכן, כשם שהיו ישראל עומדים על קורבנם במעמדות, כך עתה התפילה באה במקום התמיד וצריך האדם להתפלל עם הציבור. וכשם שהקורבנות נקברו ברעותא דנפשא ובלב שלם, כך צריכה התפילה לבקוע מתוך עומק הלב בהתלהבות ובתשוקה. הזמן עצמו מבקש מאיתנו לנצלו כראוי, וכלשונו הוהב של המאור ושמש, שבויתר בזמן הזה של בין המצרים צריך האדם להתגבר כארי לתורה ולתפילה. שכן כאשר האדם מעורר את עצמו בעת הזאת בתורה ותפילה, הוא פועל את התקרבות הגאולה יותר מכל השנה כולה.

הזרחה למעשה:

עם כניסתנו לימי בין המצרים ולתקופת עשר השבתות שלפני ראש השנה, עלינו לאמץ זווית ראייה חדשה. במקום לחיות ימים אלו רק מתוך מועקה והמתנה שיהלפ, נקבל על עצמנו לנצלם כזמן של עבודה פנימית מעמיקה. נשקיע תשומת לב מיוחדת בשמירת השבת ובחתימות מוחלטת מטרדות השבוע, מתוך הבנה שדווקא המנוחה הזו מאפשרת לנו לנפש להתנתק ולברר את מידותיה לקראת השנה החדשה. כמו כן, בבוואו אל בית הכנסת בימים אלו, נקפיד להתפלל בהתלהבות בתורה ובתפילה. הזמן עצמו מבקש מאיתנו לנצלו כראוי, וכלשונו הוהב של המאור ושמש, שבויתר בזמן הזה של בין המצרים צריך האדם להתגבר כארי לתורה ולתפילה. שכן כאשר האדם מעורר את עצמו בעת הזאת בתורה ותפילה, הוא פועל את התקרבות הגאולה יותר מכל השנה כולה.